நெஞ்சில் நெருப்பு

நடந்து கொண்டிருக்கிறான் தனியனாய், இனிமை காண அல்ல; இஃதன்றி வேறுஇல்லை என்பதால்.

கால்கள் கடுக்கின்றன. களைப்பு மேலிடுகிறது. பயணம் போதும் என்று கூறிடமுடியாத நிலை அவனுக்கு. அவன் நடந்து தீர வேண்டியவன்; அஃதன்றி வேறு அலுவல் ஏதும் அவனுக்கு இல்லை.

எங்கு செல்கிறாய் என்று கேட்பார் இல்லை; தங்கிவிட்டுப் போகலாம் என்று அழைப்பார் இல்லை; அவன் தனியன்; நடந்து தீர வேண்டியவன்.

ஊர்ந்திடுவனவும் ஓரிடம் நாடும்; பறந்திடுவனவும் பச்சை தேடும்; இவன் மனிதன்! நடந்து கொண்டிருக்கிறான்.

தன் இருப்பிடம் நோக்கி அல்ல; இவன், இருந்ததனைத்தும் இழந்தனன்; தனியன்; இவனுக்கு நடந்திடுவதன்றி வேறு அலுவல் இல்லை.

தனியன்! தனது என்பதோர் இருப்பிடம் நாடி நடப்பவனு மல்ல!, எனினும், ஓர் இடம் உண்டு, அவன் உள்ளம் அறியும்; அது இன்று உள்ள நிலை யாதோ? உருவம் கெட்டுள்ளதோ? அடியோடு இலாது போயிற்றோ? அவன் அறியான் – நடந்த வண்ணம் இருக்கிறான்!

கடுங்காற்றும் சில வேளை, பெரு மரங்களைத் தழுவி ஓய்வு பெறும் – இவனோ தங்க இடம் காணான், தனியனாய் நடக்கின்றான்; எங்கு என்று கேட்டிடின், என்ன உரைப்பானோ?

அவன் நடையில், ஆற்றல் இல்லை, அகமகிழ்ச்சி காட்டிடும் அறிகுறிகள் ஏதும் இல்லை! நின்று வழி தேடி, தனியனாய் நடக்கின்றான்; எங்கு என்று கேட்டிடின், என்ன உரைப்பானோ?

அவன் நடையில், ஆற்றல் இல்லை, அகமகிழ்ச்சி காட்டிடும் அறிகுறிகள் ஏதும் இல்லை! நின்று வழி தேடி, மேற்செல்லும் போக்குமில்லை – நடக்கின்றான், நடப்பதற்கே பிறந்தவன் போல்!

பேழையில்லை; ஏழை அவன்; எடுத்தேக ஏதுமில்லை; நெஞ்சம்தனில் மட்டும், யாதுளதோ, அளவேது வேறுவகை யாதோ, எவரறிவார்!

வட்டமிடும் புள்ளினமும், வளைந்தேகும் பாம்பினமும், இரை தேடி தரமுண்டு, பொந்திலுள்ள மற்றதர்க்கும் எடுத்தேகும்; இவன்? கொண்டு செல்வதேதுமில்லை! பெறுவார் இலை போலும்!

வேல் விழியாள் தனைக்காண, நீண்ட நெடு வழியில் வந்தவனா? இல்லையே! கால் கடுக்க நடந்திடினும், கண்கள் கவி பாடுமன்றோ! எதெதனைக் கண்டிடினும், எழிலாளையன்றோ காண்பான்? இதழோரம் அழகொழுகும்! இவனோ, ஏதும் எனக்கில்லை, என்றுரைக்கும் பார்வையுடன், என் வேலை நடப்பதுதான், எங்கு? என்று கேட்பது ஏன் என்றன்றோ கூறுவான் போல், ஏகியபடி உள்ளான்.

தனிவழியே செல்வோரைத் தாக்கிப் பொருள் பறிக்கும், கள்வனோ இவன்? இல்லை! கள்வனெனில், சுற்றுமுற்றும் பார்ப்பான், சூதுநிறை கண்ணினனாய்! இவன் கண்களோ, நீரற்ற கடல்போல! இவன் நடையோ, குறியற்ற நிலை காட்டும்! இவன் அலுவல்? யாதுமில்லை, நடப்பதன்றி – எனவே நடக்கின்றான்.

காலைக் கதிரொளியும் சதிராடிப் பின் சீறித் தழலாகித் தகித்தது எனினும், பொழியும் வியர்வைதனைப் பொருட்படுத்திப், பொழில் தேடி நின்றானோ, பூங்காற்றுப் பெற்றானோ! இல்லை! நடக்கின்றான், நிற்கவில்லை.

தருக்கள் கண்டன! தடுத்து நிறுத்தவா செய்யும்! கொளுத்திடினும் கொட்டிடினும், நாம் நின்று சகிக்கின்றோம்! இவனோ நம்மைவிட, பொறுமைக் குணமுடையான்! பொடி மணலும் நெருப்பாகிப், பாதம் பொறித்துவிடும் போதினிலும் நடக்கின்றான். நடக்கின்றான், நாட்டம் வேறு ஏதும் இல்லை! என்றெண்ணிப் பேசின, இலைவாயால் ஒவ்வொன்றும், இதனையும் அவன் காணவில்லை தனியனாய் நடக்கின்றான். இருபுறமும் பெரு வெளியே! எங்கும் ஊர் அரவல் இல்லை! மாடும் மனையும், மகிழ்ந்திருக்கும் மக்களும், வாழ்ந்திடும் இடம்தான் ஊர் – அது எங்குளதோ? இங்கு இவன் காண்பதெல்லாம், கரம்பு கழனி பல! உழைப்பால் உருமாறி, உறுபயனைத் தந்தன, ஒரு நாளில்

காடாக, மேடாக இருந்த இடம், உருவான வளம்காட்டும் வயல் கண்டான், உழைப்பை அளித்திட்ட உத்தமரை மட்டும் காணோம்.

மனை திரும்பும் மாட்டினுக்கு மணியுண்டு ஒலி செய்ய! அவன் செவியில் வீழ்ந்ததெல்லாம், பெருமூச்சு, பேய்க் காற்றின் இரைச்சல்; வேறில்லை.

நெடுந்தொலைவில் உள்ளது ஊர்! அங்குச் செல்லுமுன், இருள் படரும். தேடிப் பயன் இல்லை!

முன்னம் ஓர் ஊர் கண்டான்; விளக்கொளியும் சிரிப்பொலியும் நிரம்பியதோர் ஊர்தான். எனினும், வா!வா! நீயா? என்று கண்களிலே களிப்பின் ஒளி காட்டி, பேச்சில் பாசம் குழைத்து அழைத்தவர் எவரும் இல்லை. கண்டான் பலரை; பலரும் கண்டனர்; அவ்வளவே. எனவே நடந்தான் மேலால்; நமதல்ல இந்த இடம் என்றெண்ணி.

நடந்திடுவோர், பலருண்டு வகை வகையாய்!

தொட்டிலிலே விட்டுவந்த 'மொட்டு' தன் உச்சி மோந்திட்டால் பட்ட துயர் அத்தனையும் பறந்தோடிப் போகுமென்ற எண்ணம் கொண்டவள், இதோ, எதனையும் நோக்காமல், எவரிடமும் பேசாமல், எண்ணம் துணை நிற்க, வண்ணம் முகம் சேர, ஓட்டம் பெருநடையாய்ச் செல்கின்றாள் வீடு நோக்கி, 'ஈராண்டுகளுக்கு முன்பு இவளே, வீடு நோக்கி, நடந்திடும் வேளையிலே, கன்னம் சிவந்திருக்கும், காதல் கண்களிலிருக்கும் – தாயாகா நிலை அப்போது! காண்போம் 'அவரை' என்று! செல்கின்றாள் வேகமாய்த்தான் வழியில் அறிந்தோர் தமைக்கண்டு, சின்ன இடையுடையாள் அன்னநடை நடந்து, மெல்லச் செல்வேன் என்று பொய்யைப் புகல்கின்றாள், புதுச்சுவைக்கு ஏங்கும் அவள்!

இன்று அஃதன்று! அவர் அளித்த இன்பப் பெருக்கு, தொட்டிலிலே! பெற்றெடுத்த குழவி காண, பெருமாட்டி போகின்றாள்! கற்றைக் குழலிழுத்துக் கன்னத்தையும் சுவைத்து, என்னென்ன வெல்லாமோ செய்திடுமே, என் மகவு, கட்டித் தங்கம் உருக்கிக் கல் இழைத்துச் சரடு ஆக்கிக் கழுத்தில் அணிந்தாலும், காணும் களிப்புப் பெரிதோ, பிஞ்சுக்கரம் கொண்டு என மகவு, கழுத்தைப் பின்னிப் பிடிக்கையிலே, என்னை வந்தடையும் இன்பம், எதிலேதான் உண்டு, கூறீர் என்றன்றோ கேட்கின்றாள், ஏந்திழையாள், தாயாகி!

'இத்தனை பெரும் பாரம் ஏனோ' இவன் தலையில், என்றெண்ணும் நெஞ்சினர், இருப்பர் இரண்டொருவர். அங்காடி சென்றிடலாம், ஆங்கு இதனை விற்றிடலாம்; பாங்காகக் குடும்பம் நடத்திடப் பொருள் பெறலாம் என்பதே அவன் எண்ணம். அந்த நல்லெண்ணத்தால், அவனுக்கு மாமலையும் சிறுகடுகாம்! நடக்கின்றான், எதிர்பார்த்து! நடக்கின்றான், பலன் காண! சொட்டும் வியர்வையைத் துடைத்திடும் போதும், நெஞ்சிலே தேன் சொட்டுகள் வீழ்கின்றன – அவன் இல்லத்தில், அன்புக்கரசியுள்ளாள் – பெற்றோரும் இருக்கின்றார், பெருமிதம் கொண்டோராய். அவன் அதை எண்ணுகிறான், அலுப்பும் எழவில்லை!

இதோ நடந்தேகும், இவனும் மானிடனே! என்றாலும், அன்பை அளித்திடவோ, ஆங்கதனைப் பெற்றிடவோ, அப்பா வந்தார் என்று அருகிருந்து கூறிடவோ, ஆறா முன்பு உண்ணச்சொல்! என்று அழைக்கும் ஆரணங்கோ, அவன் செல்லும் இடம் இல்லை; அஃதில்லா இடம், இடமா? ஆகவேதான்; அவன் நடக்கின்றான், நடக்கின்றான், நெடுவழியில்.

அவன் கரத்தில் ஊன்றுகோல் உளது; ஆயினும், தள்ளாடித்தான் நடக்கிறான்; ஏன்? ஊன்றுகோல், வலிவானது. கரம் வலுவிழந்திருக்கிறது. அலுப்பு, களைப்பு! அந்நிலையில், ஊன்றுகோல் அவனைத் தாங்கிக் கொள்ளவில்லை; அவன்தான் ஊன்றுகோலைத் தூக்கிக் கொண்டு போகிறான்! பொருளின் தன்மை, பயன் தருவதாக இருப்பினும், உடையவன் அதனைப் பயன்படுத்தும் வகை உடையோனாக இருத்தல் வேண்டுமே! யாழை எடுத்தேகும் பழுதடைந்த காதினனைக் காணின், என் சொல்வோம்? ஏழை, இளமை எழில் பெற்றிருந்து, பயன் என்ன?

கோல் உண்டு, ஊன்ற அல்ல! நடக்கின்றான் அதையும் தாங்கி!! எங்கும் வயல்வெளி! செந்நெல் மணிகள், சிரித்திடும் மங்கை என, ஆடி ஒலி கிளப்பி அழகழகாய் உள்ள வயல்! இன்னும் சிலவற்றில், எட்டே வயதுதான், எழில் இது! இனி இவளும் சிற்றாடைகளைந்தெறிந்து சேலை தேடிடும் வேளை, செப்புச் சிலையன்றோ என்று மகிழ்ந்துரைப்பர், கழலாடும் சிறுமி கண்டு; அஃதேபோல், பயிரும் பக்குவமாய் வளர்ந்து, கதிர்காட்டி நிற்கும் நிலை!

இத்தனையும் உழைப்பின் பயன்! இவ்வளவும் 'உடைமை' என்று கூறிடும் உரிமை பெற்றோர், உழைத்து 'உரு' கொடுத்த உத்தமரோ? இருந்திருப்பின், இவ்வுலகில், சண்டையும் சச்சரவும்

தானொழிந்து, சாந்தம் தழைத்து, இன்பம், நீதியால், நிலைபெற்றுப் பொங்கு மன்றோ!!

வட்டமிட்டு வந்தன பறவைகள் – கதிர்களைக் கொத்தி, தின்றன; கொண்டும் சென்றன!

கவண் வீசித் துரத்தக் காவலாட்கள் இல்லை!

கன்னியர் ஆங்கிருந்து ஆலோலம் பாடி, அப்பறவைகளை அரட்டவும் இல்லை!

பறவைகள், களவாடித் தின்றுவிட்டுக் காணீர் எம் வீரம் என்று, காற்றில் ஆடி நின்ற பயிர்க்கூட்டம் நோக்கிச் சொல்லும் பான்மை போல, கீச்சுக் கீச்சென்று ஒலி எழுப்பிச் சென்றன.

கண்டனன், இதனை – தலைகவிழ்த்துக் கொண்டனன். களவாடிப் பிழைக்கும் புள்ளினம், கவண் கற்களுக்கன்றோ இரையாகும், ஓர்நாள்? புள்ளினம் அதனை அறியாமல், தென்னங் கீற்றினிலே ஊஞ்சலாடி மகிழ்கின்றன. ஏன்? களவு, குற்றம் என்ற உணர்வு இல்லை!

ஆனால் மனிதன்? அதுபோல் அல்லவே! களவு தவறென்று காலமெல்லாம் பிறர்க்குழைக்கும் பேராசானாகவன்றோ, பெயர் பெற்று விளங்குகிறான்? பேராசான்! உம் பேர் 'ஆசான்' போலும்! பிறர்க்கு!

முன்னம் நடந்ததனை, சின்னஞ் சிறு குருவி செய்ததனைக் கண்டந்த 'வழிநடப்போன்' எண்ணினன் – எண்ண, நெஞ்சம் குமுறிற்று, நீர்த்துளிகள், கண்களிலே.

களவு செய்திட்டான் – தடுத்தவனை கண்ட துண்டமாக்கி விட்டான்; கருத்துக்கெட்டதனால் கடுங்கோபம் மூண்டதனால்!

தடுத்துப் பொருள் பறித்தான் தன்தாள் வீழ்ந்த முதியோனை – தூக்கிச் செல்பவன் நான், பொருளுக்கு உடையோன் என் ஆண்டை! அடித்துப் பறிக்காதே, பொருள் போயின், அலைக் கழிப்பான் என் வாழ்வை, என்று அழுது கூறி நின்றான், ஐம்பதாண்டுக் கிழவன். உன் பொருளும் அல்லவென்று உரைத்த பின்னும், எனைத் தடுத்தல் முறையல்ல, போ!போ! என்று இடிச் சிரிப்பினூடே சொல்லி, பொருளை எடுத்துச் சென்றான் ஓர் நாள். தாள் பற்றியதை, அம்முதியோன், பின்னர்? கோரம், கொடுமை, கொலை?

கொட்டிற்று குருதி – ஆவியற்றதால் வீழ்ந்தான் கிழவோன்.

கையிலே, பொருள்!!

காலடியிலே, பிணம்!!

பொருள், களவு!

அதைத் தொடர்ந்து, கொலை!

சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான் – உடலல்ல, உள்ளம் நடுங்கிற்று.

எங்கோ வெகு தொலைவில் எவனோ குரலெழுப்பி, இசையாக்கப் பார்க்கின்றான். இங்கு இவன் செவிக்கு அதுவே, தேள், பாம்பு, பெரு நெருப்பு!

இப்பக்கம், அப்பக்கம், என்று அறிய இயலா நிலை; எனவே எப்பக்கம் பாய்ந்தோடித் தப்புவது என்ற கிலி!

இன்னும் ஒரு இரத்தப்பலியோ? சிச்சீ! இதயம் தாங்காது! அவனும், முதியவனாக இருப்பானோ? இல்லை? ஐயயோ! அச்சம் நுழைந்திட்டால், பழுதும் பாம்பாகும்.

ஓடுகிறான், ஓடுகிறான், பொருளும் போட்டுவிட்டு.

எவர் துரத்தி வந்தாலும், என் வேகம் எனைக் காக்கும் என்று கூறுவான்போல், எடுத்தான் கடுவேகம்.

தெந்தினம் பாடினவன் வந்தான் எதிர்ப்புறத்தில்.

வேறோர்புறம் பாய்ந்து, வேல் தப்ப ஓடிடும் ஓர் வேங்கைபோல, ஓடினான்.

தெந்தினம் பாடினவன், ஓடினவனைத் துரத்திப் பிடிக்கவில்லை.

ஓடினவனைப் பாடினவன் காணவே இல்லை.

பாடினவனுக்குக் கண்ணில்லை!

பாபம்! அவன் குருடன்!

அவன் மட்டுமே, குருடன்? ஓடினவன், இதை உணரவில்லை – அச்சம் அவனைக் குருடாக்கிற்று.

இப்போது மட்டுமா, அவன் குருடன்?

செச்சே! தாள் பணிந்து நின்றவனைக் கொன்றானே அப்போது? கடுங்கோபத்தால் கண்கள் குருடாகிப் போனவன் தான்.

அன்று ஓடினவன். பிறகு அந்தப் பக்கத்திலேயே, ஒரு நாளும் ஒரு இடத்திலும், தங்கினவனல்ல! ஓடிக் கொண்டே இருந்தான் – ஒளிந்து ஒளிந்து!

வழியெல்லாம், படுகுழிபோல் தோற்றமளித்தன அவனுக்கு.

பெற்றோரைக் காணவும் அச்சம்.

குகை, புதர், வெளி இவைகளில் இருப்பான்.

எங்கும் சில நேரம் மட்டும் – பிறகோ, கண்டு பிடித்து விடுவார்கள் என்ற கிலியா? அதுதான், முதலில். பிறகு அது அல்ல! அவன் கண்ணில் தாள் பணியும் கிழவன், வாள்பட்டுக் கீழே வீழ்ந்த காட்சி தெரிந்தவண்ணம் இருக்கிறது.

கண்களை மூடிக் கொள்கிறான் இறுக. எனினும் கிழவன் தெரிகிறான்! கண்ணீர் பொழிகிறான்! காலடி வீழ்கிறான்! இரத்தம்! பிணம்! கொலை!!

ஓடுகிறான்! ஓடுகிறான்! கிழவனை விட்டுவிட்டு! அந்த முதியவனோ, விடாமல் இவனைத் துரத்துகிறான். எத்துணை வேகமாக ஓடியும் எங்கெல்லாம் சென்று ஒளிந்து கொண்டும், பயனில்லை; கொலையுண்ட கிழவன், இவனெதிரில் வந்து வந்து நிற்கிறான்.

என் வழியே நான் சென்றேன்; நீ தடுத்தாய், எனைக் கொன்றாய்; இனி உன் பொருள் நானானேன் – உனை விட்டு, எங்கு போவேன்? என்று கேட்கிறான், முதியவன்.

ஓடியபடி இருக்கிறான், கொலை செய்த கொடியோன் – அவனை விரட்டியவண்ணம் இருக்கிறான், அந்த முதியவன்.

கலமொன்று கண்டான்; அதில் அடைக்கலமும் பெற்றான்; கண்காணாச் சீமைக்கெல்லாம் சென்று, கடுமையாக உழைத்தான்;

அலுத்துப் படுத்தாலோ, அவனெதிரில் வந்து நிற்பான், பொருளைப் பறிகொடுத்து கொலையுண்ட அக்கிழவன், பொங்கும் கடலாகும், இவன் மனமும்.

இங்கென்ன குறை உனக்கு? உண்டிக்கா, உடையினுக்கா, உல்லாசம் தரவல்ல எதற்கும்தான் என்ன குறை? ஏன் இந்தச் சோகநிலை? என்றெல்லாம் கேட்டிடுவார்; கலமுள்ள தோழரெலாம்.

நீண்ட பெருமூச்சன்றி, வேறென்ன, பதில் உரைப்பான்?

சித்தம் குழம்பிற்று என்பார்; பித்தனே என்றுரைப்பார்; மெத்த உழைத்ததனால், நோய் கொண்டான் என்பர் சிலர்.

அத்தனைக்கும் 'ஆம்' என்பான், நெஞ்சில் ஆழப் பதிந்திருந்த 'அந்த ஒரு சேதி' மட்டும் அவன் எவர்க்கும் உரைத்ததில்லை.

தல்லாடும் வலிவுண்டு என்பதனால் இவனை நாம், இங்குக் கொண்டு வந்தோம் – இவனோ கருத்துக்குகந்தவனாய், ஆகிவிட்டான், இனி இங்கு, இவன் இருத்தல், வீண், பாரம் என்றுரைத்து, அனுப்பி விட்டார், எங்கேனும் செல்க என்று.

சென்றான்; கிழவன் வந்து நின்றான்.

கண்ணீர் பொழிவான், கரத்தால் துடைப்பான், கண்ணீரே, இரத்தமாக இருக்கக் காண்பான்.

ஓடினான், முடியவில்லை – நின்றான், கால்கள் தாமாக நடந்தன!

நடந்து கொண்டே இருக்கிறான், பாழ்வெளி, கடுவழி, எங்கும்.

ஊர் கண்டால், ஓடுகிறான்.

கதிர் குலுங்கும் வயல் கண்டால், கண்ணீர் பொழிகிறான்.

கண்ணீரைத் துடைக்கிறான், இரத்தச் சிகப்புக் காண்கிறான்.

நெஞ்சிலே பெரும் சுமை! அது நெருப்பாகித் தகிக்கிறது.

பாரம்; இறக்கி வைக்க இடமில்லை. வழியில்லை.

சுமந்தபடி, நடக்கிறான் – நடந்துகொண்டே இருக்கிறான்.

இதோ பார், பித்தன் போகிறான், என்பர், சிறுவர்கள்.

பிடித்தடைத்துப் போடலாகாதோ என்று கேட்கின்றனர் பெரியவர்கள்.

பாவம்! அவன் பித்தன், என்றாலும், பிழையேதும் செய்யாதான்! சிறு பூச்சியைக்கூட இம்சிக்க மாட்டான்! நல்லவன்! – என்கிறார்கள் பெண்கள்.

நல்லவனாம் நான் நல்லவனாம்!! – என்று கூறிக் கதறி, மண்டையைக் கீழே போட்டு மோதிக் கொள்கிறான். இரத்தம் ஒழுகுகிறது. துடைத்துக் கொள்கிறான். சிகப்பைக் காண்கிறான், துடிக்கிறான். நடக்கிறான், நடந்து கொண்டே இருக்கிறான்.

14-1-1961

❄ ❄ ❄ ❄ ❄